

Onderwijsjurist Katinka Slump geeft ons in haar columns een inkijkje in de complexe wet- en regelgeving van het Onderwijsrecht, en wat die regels in de praktijk betekenen voor ouders en leerlingen.

SPIJKERBROEK

Onverwachts stond hij voor m'n neus. Hij kwam langs want hij had goed nieuws. Ik ken hem al lang, sinds juli 2010. Hij was toen acht jaar en zat zonder onderwijs thuis. In die tijd kreeg hij bij mij een dossier. Eigenlijk mocht dat niet, want hij had ook een onderwijsconsulent die voor hem op zoek ging naar Passend Onderwijs. Het ministerie van Onderwijs dat de onderwijsconsulenten betaalt, wil eigenlijk niet dat zij ouders bijstaan die een advocaat hebben.

Gelukkig trekken veel onderwijsconsulenten zich daar niets van aan en werkte ik ook als advocaat goed met hen samen. Het werden vele jaren van een vruchteloze zoektocht van de moeder, de onderwijsconsulent en van mij naar een school, naar onderwijs. Aan het eind van die zoektocht restte enkel een vrijstelling van de inschrijvingsplicht op een school, zoals mogelijk is op grond van artikel 5, onder a, Leerplichtwet.

Hoe dan ook, daar stond hij opeens, nu veertien jaar oud. In zijn nog jonge leven zat hij zo'n vijf jaar thuis omdat scholen hem weigerden en omdat zijn angsten voor school te hoog waren opgelopen. Een zware last op zijn kwetsbare schouders, een zwaar leven omdat hij met zijn autisme te vaak niet werd begrepen.

Dankzij zijn moeder werd hij twee jaar geleden alsnog toegelaten tot een reguliere basisschool. Dankzij zijn meester heeft hij het daar gered en voelt hij zich er thuis. Zonder

veel ondersteuning maar met grote betrokkenheid van de school, heeft hij zijn achterstanden weggewerkt en na de zomer zal hij instromen op een reguliere school voor voortgezet onderwijs. Wat een trots in zijn ogen en wat een intense blijdschap bij mij, voor hem en voor zijn moeder.

Opeens zegt hij plompverloren: "Ik heb een spijkerbroek..." Nog blijer dan met zijn middelbare school lijkt hij met zijn broek. Als moeder van vijf kinderen betekent dat weinig nieuws, mijn wasmachine heeft

'IN ZIJN JONGE LEVEN ZAT HIJ VIJF JAAR THUIS'

gedurende vele jaren vele versleten spijkerbroeken gezien. Vanwaar die trots bij deze jongen, op zijn leeftijd?

Plots realiseer ik mij de overprikkeling die hoort bij zijn autisme. Alleen een joggingbroek was voor hem te verdragen. Zachte stoffen, geen randjes, geen labeltjes, geen naadjes, niets dat irriteert en afleidt. Wat een stap is dit voor hem... een spijkerbroek. De kleine stappen die mijlpalen zijn op weg naar een plek in de maatschappij. Op weg naar aansluiting in plaats van uitsluiting. "Tjee..." verzucht ik dan ook met een diepe bewondering. "Je spijkerbroek... je eerste!"